

1237

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 24 września 1951 r.

w sprawie dodatkowego wynagrodzenia kierowców i ich pomocników, obsługujących pojazdy o napędzie gazogeneratorowym.

W związku z uchwałą Prezydium Rządu z dnia 6 września 1950 r. w sprawie oszczędności paliw i smarów w gospodarce samochodowej i rolnej (Monitor Polski Nr A-98, poz. 1235) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 października 1950 r. w sprawie dodatkowego wynagrodzenia kierowców i ich pomocników, obsługujących samochody przerobione na napęd gazem wysokosprężonym (Monitor Polski Nr A-117, poz. 1458), rozciąga się na

kierowców i ich pomocników, obsługujących pojazdy o napędzie gazogeneratorowym.

§ 2. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1951 r.

2. Właściwi ministrowie wydadzą niezwłocznie odpowiednie zarządzenia dla wprowadzenia w życie powyższych postanowień.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

1238

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 10 września 1951 r.

w sprawie przekazywania lub wypłacania przez jednostki budżetowe walut obcych.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 1 i 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) oraz w związku z postanowieniami § 96 przepisów o wykonywaniu budżetu Państwa oraz o rachunkowości budżetowej (załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 25 listopada 1950 r.) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Dla dokonania wypłaty lub przekazu należności, opiewających na walutę obcą, o ile wypłata lub przekaz ma nastąpić w tejże obcej walucie, bądź w przypadku, gdy przekaz lub wypłata ma nastąpić w obcej walucie, a suma należności określona jest w złotych, jednostka budżetowa składa we właściwym oddziale Narodowego Banku Polskiego, w którym posiada rachunek, dwa egzemplarze polecenia przekazu (wypłaty) według wzoru ustalonego przez Narodowy Bank Polski wraz z zezwoleniem Komisji Dewizowej, podając szczegółową klasyfikację budżetową wydatków.

2. W celu zabezpieczenia sum przeznaczonych na wypłatę w walucie obcej jednostka budżetowa równocześnie ze złożeniem w Narodowym Banku Polskim polecenia przekazu (wypłaty) czyni na właściwej karcie wydatków bądź w księdze pozabudżetowych środków specjalnych odpowiednią adnotację.

3. Narodowy Bank Polski wykonuje polecenie przekazu (wypłaty) i wystawia rachunek obliczeniowy w dwóch egzemplarzach. Jeden egzemplarz rachunku służy Bankowi jako dowód do obciążenia rachunku jednostki budżetowej, drugi zaś egzemplarz przesyła przy dziennym wyciągu zleceniodawcy.

4. Jednostka budżetowa traktuje otrzymany rachunek obliczeniowy analogicznie jak zawiadomienie bankowe o obciążeniu rachunku jednostki budżetowej z urzędu.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole

1239

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 26 września 1951 r.

w sprawie rozliczeń za dostawy i usługi z jednostkami budżetowymi.

Na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 20 maja 1947 r. w sprawie rozliczeń za dostawy i usługi między przedsiębiorstwami państwowymi lub pod zarządem państwowym oraz pomiędzy tymi przedsiębiorstwami a jednostkami budżetu Państwa i Związkiem Gospodarczym Spółdzielni RP. „Społem“ oraz w związku z postanowieniami ust. 2 § 67 przepisów stanowiących załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 25 listopada 1950 r. w sprawie przepisów o wykonaniu budżetu Państwa oraz o rachunkowości budżetowej zarządza się, co następuje:

§ 1. Jednostka budżetowa, która prowadzi rachunkowość w oparciu o postanowienia przepisów o wykonywaniu budżetu Państwa oraz o rachunkowości bu-

dżetowej, w celu zabezpieczenia zobowiązań, wynikających z zawartych umów (zamówień) na dostawy lub usługi, blokuje właściwe kredyty budżetowe w trybie postanowień § 67 powołanych przepisów o wykonywaniu budżetu Państwa oraz o rachunkowości budżetowej, o ile tego zażąda dostawca bądź z własnej decyzji:

§ 2. 1. Umowy (zamówienia) na dostawy lub usługi, obciążające kredyty budżetowe, powinny być zawierane przez jednostki budżetowe z takim wyliczeniem czasu, aby wykonanie zamówień i opłacenie ich mogło nastąpić w tym samym okresie budżetowym, gdyż kredyty budżetowe wygasają bezwzględnie w dniu 31 grudnia.

2. W umowie (zamówieniu), zawartej z dostawcą, jednostka budżetowa ma obowiązek wskazać między innymi kredyty budżetowe, określone szczegółową klasyfikacją budżetową (część . . . rozdział . . . dział . . . tytuł . . . § . . . i poz. . .), bądź nazwę rodzaju pozabudżetowych środków specjalnych, w których są sumy przeznaczone na opłacenie zamówień. Nie dotyczy to Ministerstwa Obrony Narodowej i Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego oraz im podległych jednostek organizacyjnych.

§ 3. 1. Po częściowym lub całkowitym wykonaniu zamówienia w zależności od zawartej umowy dostawca wystawia fakturę wraz z kopią. Oryginał faktury dostawca przesyła listem poleconym zamawiającemu, kopię faktury zaś składa w banku, który go finansuje. Ostatnim dniem do składania faktur do inkasa w banku w każdym roku kalendarzowym jest dzień 23 grudnia.

2. W przypadku, gdy dostawca nie umieści na kopii faktury szczegółowej klasyfikacji budżetowej bądź nazwy rodzaju pozabudżetowych środków specjalnych (§ 2 ust. 2), bank dostawcy lub bank odbiorcy zwraca dostawcy taką kopię faktury do uzupełnienia.

3. Kopię faktury, obejmującą takie towary lub usługi, które według zamawiającego podlegają ochronie tajemnicy państwowej, dostawca składa na inkaso do banku bez wyszczególnienia nazw towarów lub usług ich ilości i cen jednostkowych.

§ 4. 1. Bank odbiorcy zawiadamia odbiorcę w dniu stempla dziennego, który jest datą zaawizowania kopii faktury nadesłanej do inkasa, i wzywa odbiorcę do wykupienia kopii faktury w terminie 5 dni od daty zaawizowania lub do złożenia na piśmie w tym terminie za-

strzeżeń podanych w pkt 6 powołanej uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 20 maja 1947 r.

2. W razie niezgłoszenia przez odbiorcę zastrzeżeń i niedokonania przelewu sumy, wykazanej w kopii faktury, w terminie wymienionym w ust. 1 bank płaci należność wykazaną w kopii faktury w ciężar rachunku odbiorcy według właściwej podziałki klasyfikacji wydatków budżetowych bądź rodzaju pozabudżetowych środków specjalnych, zaświadcza na kopii faktury fakt jej opłacenia, po czym kopię faktury przesyła odbiorcy przy wyciągu dziennym.

§ 5. 1. W razie braku kredytu bank odbiorcy zwraca dostawcy odpis faktury i zawiadamia go o przyczynie niezapłacenia. W przypadku zaś braku sum na właściwym rodzaju pozabudżetowych środków specjalnych bank odbiorcy postępuje według przepisów pkt 7 powołanej uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 20 maja 1947 r.

2. Za brak środków pieniężnych na pokrycie faktury za wykonane dostawy lub usługi na rzecz jednostki budżetowej odpowiadają kierownik tej jednostki i główny (starszy) księgowy.

§ 6. Ustalony w niniejszym zarządzeniu tryb rozliczeń nie dotyczy punktów sprzedaży detalicznej.

§ 7. Upoważnia się Narodowy Bank Polski do uregulowania strony technicznej inkasa faktur przy rozliczeniach za dostawy i usługi z jednostkami budżetowymi.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kole

1240

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 października 1951 r.

w sprawie zasad przeprowadzania inwentaryzacji.

Na podstawie § 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) zarządza się, co następuje:

Przepisy ogólne.

§ 1. Zarządzenie niniejsze dotyczy uspołecznionych przedsiębiorstw działających na zasadach rozrachunku gospodarczego.

§ 2. 1. Przez „inwentaryzację“ należy rozumieć spis z natury wszystkich składników środków trwałych i obrotowych, będących w dyspozycji przedsiębiorstwa, jak również ustalenie i wzajemne uzgodnienie wszelkich rozliczeń finansowych.

2. Spisem z natury należy objąć wszystkie składniki środków trwałych i obrotowych znajdujące się w przedsiębiorstwie i to zarówno objęte ewidencją księzkową jak i dotychczas nie zewidencjonowane bez względu na to, czy dane składniki są w użyciu, czy też nie, i bez względu na to, czyją stanowią własność.

3. Składniki środków trwałych i obrotowych, nie będące własnością przedsiębiorstwa bądź zakładu (np. środki trwałe dzierżawione, materiały w przerobie), należy spisać na odrębnych arkuszach inwentaryzacyjnych.

4. Spisom z natury podlegają również inwestycje i kapitalne remonty rozpoczęte — niezależnie od sposobu ich sfinansowania.

5. W zakresie prac, związanych z ustaleniem i uzgodnieniem rozliczeń finansowych, wchodzi uzgodnienie stanu (sald) należności i zobowiązań z wszelkich tytułów, rozliczeń w zakresie finansowania inwestycji oraz ustalenie wysokości nakładów i dochodów do międzyokresowego rozliczenia na dzień 31 grudnia. Uzgodnienie sald powinno być potwierdzone na piśmie. Salda kont bankowych muszą być potwierdzone wyciągami z tych kont.

§ 3. 1. Spis z natury poszczególnych składników środków trwałych i obrotowych, z wyjątkiem składników, o których mowa w ust. 2, powinien być przeprowadzony w okresie od dnia 1 października do dnia 31 grudnia danego roku. Prace inwentaryzacyjne powinny być tak zorganizowane, aby normalna działalność przedsiębiorstwa nie doznała przerw, a inwentaryzacja mogła być ukończona w dniu 31 grudnia.

2. Środki obrotowe, trudne do ujęcia w jednostki wymiarowe, które przy wymierzaniu tracą na wartości lub powodują niewspółmierne koszty, mogą być spisywane z natury w momencie najniższego stanu w magazynie.

3. Wykaz składników majątkowych, które można inwentaryzować w innym okresie niż podany w ust. 1, ustala właściwi ministrowie.